

Δεν το ξέρω. Έτσι είχε τελειώσει η προηγούμενη ανάρτηση. Αναφερόταν στην αδυναμία ερμηνείας όλης αυτής της ανεξέλεγκτης και κυρίως άχρηστης, κρατικής βίας. Αυτά είχαν διατυπωθεί, εν πρώτοις, για όσα συνέβησαν Κυριακάτικα στην πλατεία. Ακολούθησαν και τα της Δευτέρας και τα της Τρίτης.

Δεν το ήξερα, μα μπορούσα κάτι να υποθέσω. Με μια ολίγον πρωτόγονη πονηριά, αλλά και ότι συμβαίνει γύρω μας, πρωτόγονο δεν είναι;

Ο τόπος βιώνει ένα άνευ προηγουμένου μεταπολεμικό οικονομικό και κοινωνικό πτωχόγυρισμα. Μοιραία υπάρχουν αντιδράσεις. Η «πρώτη φορά» απέτυχε να δώσει λύσεις. Από αυτή την άποψη, έγινε ένα με ότι είχε προϋπάρξει σε επίπεδο μνημονιακών κυβερνήσεων. Ισχυρότερο, ίσως, πλήγμα για αυτήν ήταν ότι δεν κατάφερε να εγκαταλείψει την εξουσία διασώζοντας, έστω, το γόητρό της, καθώς άφησε την ιδεολογία της έρμαιο σε κάθε είδους κριτική.

Έτσι, στο πρακτικό κομμάτι οι επιλογές των λύσεων είχαν σωθεί. Το διάδοχο κυβερνητικό σχήμα, είχε τω όντι μια δύσκολη άσκηση, που θα γινόταν δυσκολότερη με την πανδημία. Από κοντά και ο δύστροπος γείτονας, οι σεισμοί, οι πλημμύρες, οι πυρκαγιές και ότι άλλο ήθελε προκύψει. Για κάποιους είναι άδηλο αν αυτό που προτιμήθηκε είναι να σωθεί ο τόπος ή η όσο το δυνατόν μακρύτερη παραμονή του στην εξουσία. Για κάποιους άλλους όχι. Διότι είναι γνωστό ότι η εξουσία διαφθείρει τον άνθρωπο. Αλλά αυτό που είναι περισσότερο επικίνδυνο είναι ότι ο άνθρωπος διαφθείρει την εξουσία. Προδήλως μας έχουν προκύψει και τα δυο.

Υπάρχει βεβαίως και ο πρόθυμος ως προς τούτο πληθυσμός. Μεγάλο τμήμα πολιτών σκέφτεται θολά γιατί έτσι του επιβάλλεται. Δεν θέλει πολύ για να μπει το μυαλό σε τέτοια

μονοπάτια. Ο Αδόλφος το κατάφερε ολοκληρωτικά σε χρόνο ρεκόρ. Και είδαμε όλοι που κατέληξε. Στις μέρες μας η μεθοδολογία είναι πιο εκλεπτυσμένη. Δεν χρειάζεται να κάνεις τον κόσμο να κραυγάζει φανατισμένα υπέρ. Ένα βουβό, ακινητοποιημένο κοινό αρκεί.

Πρωινάδικα, ριάλιτυ, άφθονο κουτσομπολιό, ερωτικά σκάνδαλα και λοιπή κατευθυνόμενη ενημέρωση κλειδαρότρυπας, σε συνδυασμό με ουσίες και μπόλικες δόσεις κουταμάρας των μέσων κοινωνικής δικτύωσης λειτουργούν σαν κάποιο παλλαϊκό, ευχάριστο αναισθητικό. Συχνά όμως αυτή η μεθοδολογία κρίνεται ανεπαρκής. Τότε μεθοδεύονται άλλες τακτικές. Ενίοτε προβοκατόρικα, βλέπε και εμπρησμό του Reichstag σε ένα βαρύ αλλοδαπό παράδειγμα, είτε δια μέσου φτηνού αλλά θανατηφόρου τσαμπουκά με μια ευθεία βολή, που έστειλε έναν 15χρονο στον τάφο.

Αποδεδειγμένα αυτές οι τακτικές έχουν παρενέργειες. Την αμέσως επόμενη μέρα της πυρπόλησης, ο Γερμανός πρόεδρος υπόγραψε το διαβόητο διάταγμα του εμπρησμού του Reichstag που μεθόδευσε την κατάλυση κάθε συνταγματικής νομιμότητας, οδήγησε τη Γερμανία βαθιά στις αγκάλες του ναζισμού και τελικά άλλαξε την παγκόσμια ιστορία, σπέρνοντας 60 εκατομμύρια νεκρούς σε όλο τον πλανήτη.

Στο τοπικό και πιο σύγχρονο παράδειγμα η δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου προκάλεσε μια σφοδρή μη αναμενόμενη αντίδραση και η πόλη καιγόταν για μια εβδομάδα. Προκάλεσε επίσης την απόπειρα ανθρωποκτονίας τριών αστυνομικών, αλλά επίσης καθοριστικό ότι προκάλεσε το πέρασμα στην ένοπλη παρανομία του Νίκου Ρωμανού, φίλου του δολοφονηθέντος και παρόντα στο γεγονός.

Η εικόνα του παραμορφωμένου, από τους ξυλοδαρμούς των κρατικών λειτουργών Ρωμανού, θα ώθησε με τη σειρά της κάποιους που βρίσκονταν στο μεταίχμιο να κάνουν το βήμα προς τη σκοτεινή πλευρά της ανταπόδοσης της βίας. Το αυτό θα συμβεί με τις εικόνες κακοποίησης πολιτών από κρατικές δυνάμεις άνευ αιτίας, που θα πυροδοτήσει και άλλες μεταβάσεις και ο φαύλος κύκλος θα μεγαλώνει.

Δημιουργείται έτσι η εντύπωση ότι κάποιοι επιθυμούν την κλιμακούμενη, αναιτία, ανούσια κρατική βία. Διότι αφενός μεν οι περισσότεροι των πολιτών θα πειθαρχήσουν γλυκά

παρακοιμώμενοι στα κανάλια των ριάλιτυ. Οι δε ελάχιστοι που θα αντισταθούν τοις πράγμασι και όχι από τα πληκτρολόγια, θα απαντήσουν με βία, καθότι όπως έχουν καταθέσει και οι παλαιότεροι: *«Δεν με νοιάζει μόνο για τη σφαλιάρα, αλλά και για τη τραγιάσκα μου, που έπεσε στο χώμα»*

Είναι αβέβαιο όμως αν έχουν υπολογίσει σωστά τι μπορεί να κομίσει αυτό το κύμα αντιβίας. Είναι δύσκολο π.χ. να εκτιμηθεί τι θα συμβεί στην πιθανότητα θανάτου του καταδικασμένου ισοβίτη. Και πίσω από την ιαχή

«η Δημοκρατία δεν εκβιάζεται»

ας σκεφτούν το κακό που θα προκαλέσει η αντίδραση, ποιους βολεύει και γιατί. Όπως επίσης δύσκολο είναι να υπολογιστεί τι θα συμβεί αν ένας ένστολος δημόσιος υπάλληλος ξυλοκοπηθεί έως θανάτου.

Διότι αν μας προκύψει ένας θάνατος, το *«τραύμα στο κράτος Δικαίου»* που είχε πει ο τότε Π.τ.Δ. για την περίπτωση Γρηγορόπουλου

θα έχει γίνει καθολική πληγή, βαθιά και χαίνουσα. Ωφείλει λοιπόν, η πολιτεία να απομακρύνει τις σκέψεις των πολιτών ότι αυτή η κρατική βία δεν είναι ένα κατευθυνόμενο, σχεδιασμένο σκηνικό για να οδηγήσει κάπου αλλού. Και εφόσον δεν είναι παρά κακές εκτιμήσεις και επικίνδυνα βλακώδεις ενέργειες ας προχωρήσει σε διορθωτικές κινήσεις πριν είναι πολύ αργά.

Διότι σε τέτοιες περιπτώσεις, αυτοί που είναι βέβαιοι ότι ελέγχουν, συχνά δεν έχουν επίγνωση ότι ελέγχουν άλλοι, που τους χρησιμοποιούν. Καιροφυλαχτούν ισχυρά παραδείγματα, στα τραχιά μονοπάτια της Ιστορίας.

Ανησυχητικό και το γεγονός της κάλυψης των γεγονότων. Ο συμπολιτευτικός Τύπος κράτησε αφώτιστη τη ανεξέλεγκτη δράση καταστολής των αστυνομικών δυνάμεων, την άχρηστη χρήση βίας σε αθώους πολίτες, όταν ο αντιπολιτευτικός υποβάθμισε το βαρύ τραυματισμό του αστυνομικού. Ας υπογραμμιστεί ως θετικό γεγονός τα σκίτσα του Η. Μακρή και του Α. Πετρουλάκη στην *«Καθημερινή»*. Στον αντίποδα, άστοχο το σημείωμα του Τ. Θεοδωρόπουλου στον ίδιο ιστότοπο. Η αναφορά γίνεται για τις δουλειές τους, που αναρτήθηκαν στην ηλεκτρονική έκδοση της Τετάρτης 10 Μαρτίου. Συχνά, εξάλλου, οι σκιτσογράφοι αποτελούν το αντίβαρο στις αδυναμίες των κονδυλοφόρων.